

KING COKE

DANNIS KRAMERS

THRILLER

ÉÉN LAATSTE GROTE
DEAL MOET MICKS
VRIJHEID BETEKENEN

Dannis Kramers

King Coke

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Ervani
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2017 Dannis Kramers en
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 648 6 | NUR 301

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is voor Philine, Xavi en mijn lieve Céline.
Als jullie er niet waren...*

Wie was ik dan?

Ain't no confusion here, it is as I feared
The illusion that you feel is real
To be vulnerable is needed most of all
If you intend to truly fall apart

You think the worst of all is far behind
The Vampyre of time and memories has died
I survived, I speak, I breathe
I'm incomplete
I'm alive – hooray!
You're wrong again
'Cause I feel no love

Does anyone ever get this right?

– Josh Homme, Queens of the Stone Age,
'The Vampyre Of Time And Memory'

INHOUD

HET BEGIN VAN HET EIND	11
AANGENAAM: LSD IS DE NAAM	17
CHRISTUS DE VERLOSSER	49
DE OPIUM KING	79
DE ONDERGANG VAN HET KALIFAAT	161
DE BAAS DER BAZEN	233
KING COKE	337

HET BEGIN

VAN

HET EIND

1 APRIL 1995

*Centrale vleugel van Príson La Modelo
(Bogotá, Colombia)*

Ik staar in de peilloze diepte van mijn lege gebutste soepkom. Het is een reddingsboei in een onbekende, afgesloten en ommuurde wereld. Ik klamp me eraan vast. Mijn pijnlijke en intens vieze voeten schuifelen langzaam over de stoffige tegels. Ik kijk om me heen. Grauwe gevangenen met geen enkele levensbehoefte dan die ene kom smerige soep. De rij komt tot stilstand. Het is maar de vraag hoe lang het duurt voordat hij weer in beweging komt. Alsof de serieverkrachter in de keuken een sterrenchef is, zo traag wordt het opgediend.

Iedereen heeft zijn ogen strak gericht op de bewegingen van de pollepel die door de waterige soep roert. Een dagelijks ritueel dat ik voor het eerst zie. Driehonderddrieënzestig dagen heb ik in de isoleercel doorgebracht. Iedere dag één kop soep geserveerd door een luikje. Nu heb ik de luxe van een lange rij medeschurftigen.

Gezellig.

De smakeloze soep is eten en drinken ineen. Het heeft me ongeveer twintig kilo, twee tanden, een kies en mijn libido gekost. Ik kan me ook niet meer herinneren wanneer ik voor het laatst lekker heb kunnen schijten. Soms een slap geel straaltje in de hoek van mijn cel waar een gat in de kleien vloer is uitgebikt. Mijn lichaam, geest en leven zijn ontregeld tot op het punt dat ik een organisme ben dat puur op instinct overleeft.

Toch blijft een deel van me alert. Altijd. Klaar voor een aanval.

Hoe ben ik hier in godsnaam beland?

Mijn gedachten zoeken wanhopig een uitvlucht uit La Modelo, de imense gevangenis waar ik wegteer tussen de niet-aflatende stank van lichamelijk verval. In de rij die door La Cantina kronkelt, probeer ik

krampachtig het beeld op te roepen dat me altijd toch weer ontglipt: de eerste keer dat ik haar zag.

Het is nog maar twee jaar geleden dat ik voor het eerst de onmetelijke rijkdom zag van een Colombiaanse drugsbaron op het hoogtepunt van zijn macht. Papí de Popayán – de baas der bazen van het Popayán-kartel – mijn mentor en baas.

Augustus 1992. We spelen een potje mixed dubbel op een zonovergoten ochtend. Plaats van handeling: de tennisbaan van El Alegría Jovial, de haciënda van Papí in het zuidwesten van Colombia. Papí staat vlak voor me bij het net. Tegenover ons staat Papí's rechterhand, Chucho. Hij heeft door zijn armen een enorme reikwijdte, maar kan nog geen bal strak over het net krijgen. Achter Chucho staat zijn teamgenoot, Abuela. Papí's moeder. Bloedfanatiek, maar simpelweg te oud om meer dan drie stappen achter elkaar te zetten. Maar goed ook, want haar loshangende huidplooiën zwabberen onsmakelijk bij iedere beweging. De scheids probeert er vanuit zijn hoge stoel een eerlijk potje tennis van te maken, maar met een keur aan geharde drugsdealers op de baan is dat natuurlijk nauwelijks te doen. Niets lijkt deze prachtige, bijna gemoedelijke ochtend te kunnen verstoren. Maar ineens voelt de lucht zwaar van verwachting.

Chucho kijkt naar iets achter me. Zijn ogen ongenadig. Zijn racket valt op de grond omdat hij met zijn handen onbewuste grijp- en knijpbewegingen maakt. Wat er achter mij ook is verschenen: Chucho wil het hebben. Het bezitten. Abuela's norske gezicht beweegt omhoog in een poging sympathie uit te beelden. Ineens heeft ze iets weg van Keith Richards op een slechte dag. Ook de bewegingen van de scheids blijven midden in het toekennen van een game aan Papí en mij verstijfd hangen. De sigaret valt uit zijn vingers op het gravel. Papí bemerkt de verandering ook. Hij draait zich om en transformeert van een norske narco in een stralende zon. Ik bekijk de figuren met een groeiend gevoel van verbazing.

Dan doorklieft de lieflijkste stem die ik ooit gehoord heb de stilte.

'Hola a todos! Cómo estás?'

Vertraagd draai ik me om. Papí loopt, nee, rént, langs me en omhelst de mooiste vrouw die ik ooit heb gezien. De donkere haren door de zon gebleekt, de huid gebruind en haar lichtbruine ogen stralend. Het spottende lachje om haar volmaakte mond. Haar bewegingen soepel

en doelbewust. Krampachtig probeer ik haar beeld vast te houden. Maar het lukt me niet: de doden dringen haar naar de achtergrond.

Een duw in mijn rug verruilt de tennisbaan voor La Cantina. Nog even denk ik een zweem van haar geur op te vangen, maar de kokende soep verdringt haar genadeloos. Ik sta nog steeds in de rij te wachten. Anoniem weggestopt en gedoemd een leven te leiden dat naar alle waarschijnlijkheid hier in La Modelo eindigt. Voor me staat een klein, tener ventje. Hij krabt aan zijn reet.

Nog vier mannen en dan ben ik aan de beurt. Mijn maag trekt. Al mijn gedachten zijn gefocust op het moment dat ik mijn kommetje op mag houden om uit de viesvettige jerrycan wat exquisite duister sap met grove stukken opgeschept te krijgen.

Het magere mannetje voor me draait zich om. Zijn mond krult zich langzaam om een paar diepbruine grafstenen die voor tanden moeten doorgaan. Een verrassend lage en sympathieke stem met een zware Franse tongval perst zich langs de stompjes.

‘Mick, mon ami! Comment allez-vous? Ben je uit isolatie?’

Ik kijk hem niet-begrijpend aan en probeer te plaatsen waar ik deze man van ken. De vuile joggingbroek en het gescheurde FC Barcelona-shirtje steken schrill af tegen zijn vloeiende Franse intonatie. Mijn vragende blik is voor hem voldoende om uitleg te geven.

‘Jij en ik... weet je nog? Onze “geheime” deal?’ Hij lacht schamper. Zijn vuile wijs- en middelvingers haken in de lucht.

‘Onze deal?’ Maar op het moment dat ik de vraag stel, weet ik waar hij het over heeft. De deal om me los te maken van Papí. De deal om een leven met *haar* op te kunnen bouwen. Mijn gedachten schieten naar een vorig leven... een leven vol geweld, drank en drugs. Over de hele wereld talloze sitdowns met de grootste criminelen. Was deze kleine Fransman een van hen? Dan vormt zich een strak zwart pak om zijn magere schouders en steken zijn vuile voeten in op maat gesneden Italiaans leer.

‘Conjo, Didier, n’est-ce pas?’ roep ik. De tanden blijken losjes verankerd in donkerbruin tandvlees als hij lacht. De chef gebaart hem zijn soepkom op te houden. Didier doet een stap naar voren met de volle kom. De afgrijpselijke geur laat me watertanden. Hij fluistert me toe:

‘Pas op hier! Papí heeft een prijs op je hoofd gezet. Eén miljoen pesos voor degene die je te pakken krijgt!’ Daarna schuifelt hij weg, hebbertig

zijn soep beschermend tegen de andere gevangenen.

Op het moment dat mijn kom vol wordt gelepeld, hoor ik snelle, vloeiende voetstappen. Ik kan me nog net omdraaien voor er iets blindkends in mijn buik verdwijnt. De pijn verdringt de honger volledig. Ik voel een tweede, felle steek in mijn rug. De pijn is zo intens dat ik de derde steek pas voel als mijn eerste belager iets uit mijn nek trekt. Bloed spuit in het rond. De paniek steekt nog harder toe.

Is dit het dan?

De kom is al tot de rand gevuld met een grauw bordeauxrood mengsel van soep en bloed. De honger is ineens weer terug. Ik bedenk nog net dat ik zo graag een lekkere kop dikke UNOX-soep zou eten. Maar voordat ik door kan fantaseren over vette gehaktballetjes in romige tomatensoep, raakt mijn hoofd de grond. Ik voel dat iemand zich over me heen buigt. Als hij het lange, roodachtige, glimmende stuk metaal tegen mijn wang aan legt, fluistert hij: *'Papí y Chucho dice hola y adiós!'*, Papí en Chucho zeggen hallo en vaarwel.

Met een haal snijdt hij mijn wang open. Een laatste flits lang koud metaal zie ik ter hoogte van mijn lever in mijn lichaam verdwijnen.

Hoe ben ik ooit in deze gore klerezooi terechtgekomen?

Terwijl ik bijna mijn bewustzijn verlies, vlucht ik terug naar mijn laatste herinnering aan haar. Estrella ligt op de grond. Haar prachtige ogen staren me aan. Verlangend of verwijtend, ik weet het niet. De pijn en de angst vertroebelen haar blik. Haar buik een levensechte roos van bloedige lappen die de maanden ervoor ons ongeboren kind nog beschermden.

Met haar wanhopige ogen in gedachten lig ik zelf weer op de vloer van La Modelo. Ik kan nog net fluisteren, zonder te verwachten dat iemand het hoort.

'Zeg Papí en Chucho dat ik mijn dochter kom halen...'

Dan overvalt het duister me. Het wiegt me weg van het licht en de levenden.